

90 SEKUND

LAGT TIL RÆTTIS: Rólant Waag Dam

LEVI HANSSEN

Vinna FM um øll gera sítt

LEVI HANSSEN ER SANNFØRDUR UM, AT UM ØLL GERA SÍTT ARBEIÐI TIL FULNAR Í EB/STREYMI, SO VERÐUR LIÐIÐ MEISTARAR. HANN GREIÐIR EISINI FRÁ EFTIRNAVNI SÍNUM, AT HANN HEVUR BÚÐ Í FIMM YMSUM LONDUM OG TOSAR RUMENSKT

Hvussu er at vera við í odda-liðnum í føroyskum fótbólti?

Tað er ógvuliga stuttligt, samstundis sum tað er avbjóðandi og læruríkt

Er tað størri at vinna FM heldur enn steypakappingina?

Ja, tað vil eg siga. FM er nakað man stríðist fyri alt kappingarárið, og tað minnir meira um eitt maraton, har tað hinvegin er ein lutfalsliga stuttur vegur til eina gull medalju í steypakappingini. Tó skal sigast, at tað er eisini ógvuliga stuttligt og gevandi at vinna steypakappingina.

Er tað nakar munur at spæla á ymsum liðum í Føroyum?

Ja, einki lið er heilt eins – man kann nevna ymiskleikar tá tað ræður um til dømis spælistil, leikaratilfeingi, venjingarhættir, samanhald í hópinum og so framvegis.

Hvar dámar tær best at spæla?

Mær dámar allarbest at spæla onkrastaðni fra miðjuni og frameftir á vøllinum. Akkurá hvar tað er, bilar ikki so nógv.

Verður EB/Streymur Føroyameistari?

Eg vóni sjálvandi, at tað eydnast okkum at vinna FM. Felagið og øll rundan um hava veruliga uppiborið eitt tilíkt upplivisi. Nú ræður um at standa saman, og gera øll sítt arbeiði til fulnar, so vænti eg, at tað verður nóg mikið.

Hvat heldur tú um føroyskan ítróttarjournalistikk?

Tað eru nógv góð ting innan ítróttarjournalistik í Føroyum – lutfalsliga nógv verður gjørt burturúr. Hóast hetta kundi man kanska freistast at ynskja sær, at meira bleiv gjørt burturúr, at til dømis geva tí lesandi/hyggiandi eina djúpri analysu av ítróttartiltakinum, og annars fleiri greinar og sendingar, ið geva størri innlit til ítróttarfókin.

Hvat gert tú umframt at spæla fótbólt?

Eg lesi til journalist a University of Portsmouth í Onglandi.

Hví eitur tú Hanssen við tveimum s?

Navnið stavar fra abba mínum, og kemur upprunaliga úr Norra.

Hevur tú búð aðrastaðni enn í Føroyum?

Ja, eg havi búð í USA, Rumenia og Zambia, umframt at eg, konan og dóttir okkara nú búgva í Onglandi.

Eitt er mál á vøllinum, men hvørji onnur mál enn føroyskt tosar tú?

Enkst, og so klári eg meg a rumenskum og donskum.

Hvat er tað besta, tú fært at eta?
Allur føroyskur matur. Serliga tann, ið verforeldrini borðreiða við er serstakliga góður.

Dugir tú at matgera?

Mær dámar væl at biksa okkurt saman inn í millum, men tað er alt ov sjáldan, at tað kemur so langt.

Hvørjum hyggur tú eftir í sjónvarpinum?

Tendri eg sjónvarpið er tað antin at síggja fótbólt ella onkra sending, ið allarhelst verður sýnd í DR ella SVF.

Hvørjum tónleiki lurtar tú eftir?

Í seinastuni havi eg lurtað nógv eftir Michael Kiwanuka, The Tallest Man on Earth, Mads Bjørn, og Frank Ocean.

Hvør bók liggur á náttborðinum?

Í lýtuni liggja tær báðar The Believing Brain hjá Michael Shermer, og Vidunderlige Uger, ein bók um sálarligu menningina hjá smábørnum.

UMAFTURAFTURUM HØGNI DJURHUUS

Móðurmálsviðursløn 2012

Ókeypis perlur

Lívið er sum ein filmur. Ein filmur, sum slitnar í heilum og hvørja ferð verður skoyttur skeivt saman. Og so rullar endin av snælduni, og eingin kjansur er at spola aftur. Hatta var so tað. Hatta var lívið.

Tey, sum hava verið líka við at doyggja, siga øll, at tey sóu alt sítt liv í einum filmi, sum var rættiliga hart kliptur.

Lívið er sum ein filmur. Hjá nøkrum ein komedia. Hjá øðrum ein sorgarleikur. Hjá onkrum porno. Hjá ongum eitt listaverk.

Í Føroyum er filmur ikki ein spurningur um list. Hana spyr eingin um.

Í Føroyum er filmur ein spurn-ingur um pengar. Pengar og einki annað. Uttan pengar eingin filmur.

Gávur, aðrar enn pengar, studningur, tosar eingin um. Listarhegni spyr eingin eftir.

Men vit noyðast at gera filmar í Føroyum, tí tey gera filmar í øllum øðrum londum.

Men pengarnir eru ikki. Og so ber einki jú til.

Tak bara Ísland, siga tey. Gamani. Eg havi ikki enn sæð ein íslendskan film, sum nyttar nakað.

Har, í Íslandi, giti eg, at ferða-vinnan figgar ein stóran part av filmsvinnuni. Tí íslenska náttúran hevur høvuðsleiklutin í hvørjum filmi uttan teimum, har sum náttarlívið í Reykjavík, hygg, vit duga eisini, stendur ovast á leikaralistanum.

»Lejligheds minder« hjá Hildigunn Eyðfinsdóttur og Katrini Ottarsdóttur vóru í Norðurlandahúsinum um ólav-søkuna.

Eg var nakrar ferðir og hugdi. Einsamallur í íbúðini hvørja ferð. Ein serlig uppliving, fimm ferðir Hildigunn í senn. Men eg eri konservativur og gamalsligur. So gamal, at eg minnst, tá fleiri filmslistalig meistaraverk komu um mánaðin enn um árið nú. So eg hevði heldur viljað sæð ein íbúðarfilm, eitt rúm, í senn. Onkra staðni, har sum ljóðið riggar.

Í installasjonini rennur ljóðið úr øllum filmum saman. Tíverri, tí orðini hava eisini stóran týdn-ing her fyri at skilja heildina, hóast filmur er ein myndamiðil.

Mær dámar so sera væl hesar stuttu filmarnar um barnaminnini, sum oyðileggja gerandisdagin, troðka seg framat og taka ræðið sum ein illur andi.

Mær dámar teir væl, tí teir eru forbannað góðir. Men eisini tí, at teir prógva tað, sum eg altíð hava sagt og altíð fari at siga um filmslist. Eitt: filmslist er ikki, er ikki, ein spurningur um pengar. »Lejligheds minder« eru ikki low budget. Tey eru non budget.

Og enn eina ferð, heldur ikki seinastu ferð, endurgevi eg meistaran Fassbinder: »Hevur tú hug at gera filmar, læn tær so eitt filmstól, stjal nakrar rullur av ráfilmi (hetta var í trýssunum) og ger so filmar.«

Hann segði ikki: »Set teg hendur í favn og biða til onkur gevur tær pengar.«

Tvey: Tað einasta, sum krevst fyri at gera ein góðan film, er ein góð søga og evnini at duga at siga søguna við myndum og orðum, uttan jólapynt og fýrverk.

»Lejligheds minder« eru slíkir filmar. Stílleinar, stringentar, ærligar svartar og hvítar (hurrá) væl leiktar filmsperlur, ein fragd at síggja, at uppliva.

Bretski filmsstovnurin fær tíggjunda hvørt ár fleiri hundrad filmskøn, ummælarar og onnur, at kjósa bestu filmarnar í filmssøguni.

846 vóru við í ár. »The Greatest Film of All Time« er nú »Vertigo« hjá Hitchcock, eftir at »Citizen Kan« hjá Orson Welles átti hendan heiður í hálva öld.

Sum eg segði í áðni: gamalsligur. Yngsti filmur millum tíggju teir bestu er frá 1968. Og sera fáir yngri enn tað eru millum 50 teir bestu.

Gullöldin hjá filmslistini hevur verið. Hon kemur ikki aftur. Tí nú skulu filmar helst líkjast videospølum.